

EEN BUNDEL VERTELLINGEN

16. — Tevredenheid is de grootste schat.

A. H A N S

Ik herinner mij een ander sprookje, waaruit nog duidelijker blijkt, dat tevredenheid de grootste schat is.

Maarten was een visscher Hij woonde met Doka, zijne vrouw, in een hutje aan den oever der zee.

Zijne echtgenoote was maar lastig; iederen dag had zij het een of ander af te keuren. En dikwijls ging Maarten naar het strand, om de klachten zijner vrouw te ontvluchten.

— « Wat eene vervelende plaats is het hier om te wonen, » sprak Doka meermalen. « Wij zien hier nimmer menschen; 't grootste gedeelte van 't jaar stormt het, zoodat ik niet buiten durf komen. Welk een ongelukkig leven heb ik toch! »

Op zekeren morgen was Maarten aan 't visschen. Toen hij zijn net ophaalde, vond hij er niets dan eenen kleinen visch in, maar van eenen wonderlijken vorm. En, zie, 't dier opende den mond en sprak :

— « Ach, visschertje-lief, dood mij niet. Laat mij toch leven en werp mij weder in zee. »

Maarten voelde medelijden met het vischje en wierp het terug in 't water.

Hij kwam met ledige handen terug, en vertelde aan Doka van de zonderlinge vangst. 't Zat weer scheef met vrouw-lief.

— « Domme man! » tierde zij, « is het nu nog niet genoeg, dat ik hier zoo eenzaam woon? Wilt gij mij ook nog van honger doen omkomen? Ga rap naar zee terug. »

Maarten vond maar 't best naar het strand weder te keeren. Hij wierp dus nogmaals zijn net uit. En zie, voor den tweeden keer geraakte het aardig vischje gevangen.

— « Visschertje-lief, » sprak het ook nu, « laat mij toch vrij. »

— « Mijne vrouw zal boos zijn, » antwoordde Maarten, « als ik zonder visch thuis kom. Doka is lastig. »

— « Als gij mij de vrijheid teruggeeft, » hernam het vischje, « zal ik uwe echtgenoot tevrede stellen. »

De visscher geloofde en vertrouwde het diertje en wierp het in zee.

Nieuwsgierig ging hij naar huis. Wat zag hij daar? Zijne hut was veranderd in eene steenen woning. Blijde trad hij de deur binnen. Doka kwam hem met een stralend gelaat te gemoet.

— « Welk een schoon huis! » riep zij opgetogen.

En toen Maarten alles verteld had, was de vrede geteekend.

Helaas! 't duurde niet lang.

Toen Doka eens op reis was, zag zij eene nette hofstede, met schuren en stallen. Prachtig vee liep in de weide. In de omgeving strekten zich vruchtbare akkers uit, die met rijke oogsten prijken.

De vrouw was jaloersch.

— « Vergelijk daarmede ons huis! » riep zij spijtig. « Onze woning is maar armoedig. »

Van dien dag af, begon 't oude leventje weer : knorren, grommen, klagen, schreien.

Doka gebod Maarten naar zee te gaan, om 't vischje weder op te zoeken.

De goedzakkige man voldeed aan haren wensch. Hij begaf zich naar 't strand en sprak :

— « Vischje lief, kom toch hier, ik heb u iets te vragen. »

Weldra stak het zonderling diertje zijnen kop boven de golven. Maarten vertelde 't geval van de hofstede en de ijverzucht zijner vrouw.

— « Ga maar naar huis, » zei 't vischje, « de hofstede staat er al. »

De man liep wat hij loopen kon en waarlijk daar stond zijne vrouw op eene groote hoeve te midden van meiden en knechten. Schuren en stallen, boomgaard, akkers, vee, hoenders, alles was aanwezig.

— « Nu ben ik gelukkig, » sprak Doka op blijden toon. Maar na eenige weken veranderde 't spel.

— « Ach, wat moet ik toch hard werken ! » zuchtte de nieuwe boerin. « Ik heb geen oogenblik rust. »

Maarten gebaarde dan maar of hij niets hoorde, doch spoedig begon Doka weer van 't vischje te spreken.

— « Ik heb gisteren eene schoone villa gezien, » zei de ontrevreden vrouw. « Zulk een buitenverblijf met eenen grooten hof zou ik ook wenschen. Maarten, gij moet weer eens naar zee gaan. »

Den volgenden morgen stond de visscher aan 't strand.

— « Vischje lief, kom toch hier, ik heb u iets te vragen, » riep hij voor de tweede maal.

Dadelijk verrees het kopje boven de golven.

— « Wat is er nu weer ? » vroeg het vischje.

Maarten sprak van de villa en den tuin.

— « 't Staat er al, » sprak het diertje.

Toen de visscher thuis kwam, stond daar een net buitenverblijf te midden van eenen prachtigen tuin, met boomen en bloemen. In eenen stal bevonden zich twee vurige rossen, terwijl in het wagenhuis eene sierlijke koets aanwezig was.

Wat was Doka fier toen zij in haar rijtuig rond reed!

Op zekeren namiddag deden man en vrouw eenen rijtoer. Zij kwamen voorbij een groot kasteel.

— « Wie woont daar? » vroeg Maarten aan den koetsier.

— « Dat is het slot van eenen baron. Zie ginds in het park wandelt de baronnes! »

— « Ik zou ook baronnes willen zijn, » zei Doka.

De man voelde van waar de wind kwam.

— « Dat draait weer op ons vischje uit, » dacht hij bij zich zelve. En zoo was het.

Een paar dagen later stond onze vriend aan 't strand en 't klonk over de golven :

— « Vischje lief, kom eens hier. Ik heb u iets te vragen. »

Het diertje was zeer gewillig. Het dook naar boven en beloofde een kasteel.

Vol verwachting begaf Maarten zich naar huis. Daar aanschouwde hij 't slot. Over eene ophaalbrug kwam de oud-visscher in een prachtig aangelegd park. In alle richtingen slingerden zich paden. De perken waren met de heerlijkste bloemen ver-

sierd. In 't midden bevond zich een vijver; in 't heldere water zwommen talrijke goudvisschen.

Maarten durfde bijna niet de marmeren trappen opgaan, welke naar de breede ingangsdeur der woning voerden. Maar Doka, die in een kostbaar zijden kleed gehuld was, wenkte hem en toonde haren verbaasden echtvriend de ruime vertrekken met de zachte tapijten en de schoone meubelen. Aan den wand hingen wapens en schilderijen. Kortom het vischje had een kasteel geschonken, zoo prachtig en rijk, als er geen tweede in 't land was.

— « Nu ben ik gelukkig! » zei de vrouw.

't Duurde niet lang of het echtpaar werd aan het koninklijk hof genoodigd. Wat eene eer! Nu kende de hoogmoed van Doka geene grenzen meer. En toch dat bezoek was noodlottig, want Maarten moest den volgenden dag weer naar zee.

Doka wilde koningin zijn.

— « Koningin, » sprak het vischje, dat op 't geroep nogmaals boven was gekomen, « koningin, neen, zij zal keizerin zijn. »

En zoo geschiedde.

De vroegere visschersvrouw zat thans op eenen gouden troon, omringd van hovelingen, die haar prezen en vleiden. Als zij buiten kwam, riep het volk :

— « Lang leve de keizerin! »

En toch was zij niet tevreden.

Soms regende het, als zij uit wilde gaan. Op eenen

anderen tijd scheen de zon te fel of woei het te veel. In den Winter heerschte de vorst.

Wel is waar, zij was de voornaamste onder de menschen. Maar ook over de natuur wenschte zij den scepter te voeren.

Maarten moest weer naar zee.

— « Vischje lief, kom eens hier. Ik heb u iets te vragen, » riep hij, half ongerust, dat het diertje eindelijk zijn geduld zou verliezen.

Waarlijk het vischje werd boos, toen het 't verlangen van Doka hoorde. De zee begon te razen, de golven loeiden en werden zwart als inkt. Een hevige wind verhief zich. De donder ratelde en bliksemflitsen doorkliefd en de wolken.

— « Uwe vrouw wil dus oppermachtig zijn! » tierde het vischje. « Ga naar huis en aanschouw, hoe zij gestraft is geworden! »

Doka zat in de arme hut uit vroeger dagen.

Weg waren woning, hoeve, villa, kasteel, paleis.

Maarten nam de netten weder op en nooit zag hij het zonderlinge vischje terug.

*
* *

Eene legende, kinderen, maar zeer leerzaam. Tevredenheid is de grootste schat. Tevreden in den stand, waarin wij leven, in de omgeving, waarin wij geplaatst zijn, dat is de eerste, de grootste voorwaarde van ons geluk.

EEN BUNDEL
VERTELLINGEN

OF

50 SPREEKWOORDEN EN UITDRUKKINGEN

VOOR DE VLAAMSCHJE JEUGD

IN VERHALEN

AANSCHOUWELIJK VOORGESTELD

DOOR

A. HANS

BRUSSEL

J. LEBÈGUE & Cie, BOEKHANDELAARS-UITGEVERS

46, MAGDALENASTRAAT, 46